

β'.

Κύριος ἐκάστου ἐστίν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου
 θελομένων, ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τὴν ἐξου-
 σίαν εἰς τὸ περιποιῆσαι ἢ ἀφελῆσθαι. ὅστις
 οὖν ἐλεύθερος εἶναι βούλεται, μῆτε θελέτω
 τι, μῆτε φευγέτω τι τῶν ἐπ' ἄλλοις. εἰ
 δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

Κεφ. ιε'.

Μέμνησο, ὅτι, ὡς ἐν συμποσίῳ, δεῖ σε ἀνα-
 στρέφῃσθαι. περιφερόμενον γέγονέ τι
 κατὰ σε· ἐκτείνεις τὴν χεῖρα, κοσμίως με-
 τάλαβε. παρέρχεται· μὴ κάτεχε· οὐπω
 ἤκει· μὴ ἐπίβαλε πόρρω τὴν ἕρεξιν, ἀλλὰ
 περιμενε, μέχρις ἂν γένηται κατὰ σε. οὕτω
 πρὸς τέκνα, οὕτω πρὸς γυναῖκας, οὕτω πρὸς
 ἀφ-

κύριος) cf. Arrian. II, 2, f. Nilus cum' Hafn. ἑκα-
 στός τίς ἐστιν abest ab illo ἢ μὴ θελομένων, &
 τὴν ante ἐξουσίαν.

ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ δεῖ σε α.) Regius cum ed. Salm.
 ὅτι ἐν' σ. σε δὲ α. vitiose: Ita & Politia-
 nus in suo habuit, dum verteret: *memento*
oportere te in conuiuio versari.

περιφερόμενον) vt & apud nos solent lances
 cum carnibus circumferri. Lucian. hac voce
 corruptus esse videtur Merc. Cond. T. I. p. 467.
 vbi vulgo τῶν περιφερομένων.

κασ-

§. 2.

Cuiusque dominus is est, qui ea, quae ipse vult, aut non vult, potestatem habet vel conferendi vel auferendi. quisquis igitur liber esse vult; nec velit quicquam, nec fugiat, ex iis, quae in aliorum sunt potestate: alioquin seruire necesse est.

CAP. XV.

Memento oportere te, tanquam in conuiuiuo versari. aliquid, quod circumfertur, ad te deuenit; porrecta manu modeste percipe. praeterit; ne detineas. nondum venit; ne longe adpetitionem extendito, sed expecta, donec ad te venerit. sic erga liberos te gere, sic erga vxorem, sic erga magistratus, sic

κοσμίως μετάλαβε) Lucian. Cynic. p. 720. T. II. Ἐν δὲ τῶν ἔγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἰκανῶς ἔχον (ita lege e Cod. Gorlic. h. ὅν vti Cl. Gesnerus coniecerat) πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίου (l. ἐσθίει, ex eod. Cod.) κοσμίως. h. *modeste; sobrie, decenter.*

μὴ κάτεχε) Paraphr. *μὴ κατὰ τρεχε*. Sed huius, nisi cum aliis conspiret, nulla auctoritas. Etiam Simplic. p. 122. *κάτεχε* tuetur.

μὴ ἐπίβαλλε πρόβω τὴν ὄρεξιν) Seneca de Tranqu. an. c. 9. *Non sunt cupiditates in lon-*
gin-

ἀρχαίς, οὕτω πρὸς πλοῦτον, καὶ ἔση ποτὲ
 ἄξιός τῶν Θεῶν συμπότης. ἂν δὲ καὶ παραι-
 τεθέντων σοι μὴ λάβῃς, ἀλλὰ καὶ ὑπερίδῃς,
 τότε οὐ μόνον συμπότης τῶν Θεῶν ἔση, ἀλ-
 λά καὶ συνάρχων. οὕτω γὰρ ποιωὶν Διογένης
 καὶ Ἡράκλειτος, καὶ οἱ ὅμοιοι, ἀξίως Θεοῖ
 τε ἦσαν, καὶ ἐλέγοντο.

ΚεΦ.

gingium mittendae. Alias Lat. est *eminere*. Di-
 etum vero ἐπιβάλλειν, vt illud, quod Arriano
 & Simplicio *fol lenne*, προβάλλειν & προσβάλ-
 λειν τὰς ὀρέξεις. Nilus Ascet. c. 7. ἐπὶ τὰ δο-
 κούντα τὰς ἑρμῆς ἐκτένειν dixit. Ceterum MS.
 Regium cum edd. ante Salm. ἐπίβαλε.

οὕτω πρὸς τέκνα) Supple, quod in glossa in-
 ter lin. Regii est, ποίει, ἢ διάκεισο. mox οὕτω
 abest ante πρὸς ἀρχαίς & πρὸς πλοῦτον, in Ni-
 lo & Hafn.

ἄξιός τῶν Θεῶν συμπότης) συμπότης, συνάρχων,
 hi fastuosi, neque tamen omnino imaginarii,
 tituli sapientis Stoicorum sunt. Iidem *amici*,
necessarii, *similes dei*, *discipuli*, *aemulatores*, vt
 passim Seneca: v. inpr. de Provid. c. i. *filiū*
dei, Arrian. I, 19. Inde ad suum sapientem
 & σπουδαῖον, potiori quidem iure, transtulit
 Philo Judaeus, quem v. passim, v. c. de Vita
 Mosis I. p. 485. ed. Colon. Ceterum haec in
 Hafn. & Nilo mire interpolata: καὶ ἔση ἀξίός
 ποτε τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος· ὅταν δὲ καὶ προσενεχθέν-
 των, & mox, οὐ μόνον ἄνθρωπος ἔση Θεοῦ, ἀλ-
 λά καὶ ὡς ἄγγελος, a mala manu scil. Christia-
 ni hominis. Similiter grassatus est in nostro
 Pa-

fic erga divitias; & aliquando eris dignus conuiuia deorum. quod si etiam p'pofita tibi non acceperis, fed. despexeris, non modo conuiuia deorum, fed & collega eris. fic enim cum facerent Diogenes & Heraclitus, atque his fimiles, merito & diuini erant, & dicebantur.

CAP.

Paraphraftes, feu Epictetus ad Christianam difciplinam concinnatus.

μη λάβης) Meibom. coniiiciebat: μη μεταλάβης, vti paullo ante. Porro in Ven. & Arg. it. Bafil. male παραδέτων, quod actiue significat; fed iam emendauit Wolfius. Intell. vero λάβης τῶν παρατεθέντων n. τι vfitatius fic medium λαβέσθαι poni folet. Apud Luc. Enc. Demofth. c. 18. οὐκ ἔχων ὅτου πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, vel ex hac ratione corrige ὅτου πρώτου τῇ γνώμῃ λάβοιο, vt exhibit Gorlic. MS.

ἀλλὰ καὶ ὑπερίδης) Hafn. περιίδης. Porro ante Salm. ed. καὶ aberat; vti nec in Regio comparet.

Ἰᾶοι) diuini, notum inter philosophos epitheton, Stoicis proprie quafi, propterea conueniebat, quod humanitatis tanquam contagio liberati videri volebant. Omnino præstantiffimum quemque & optimum notat. Inter Aristotelicos & recentiores deinceps, adeo tritum & vulgare nomen factum eft, vt id fibi facile quiuus magiftellus arrogaret. Quis Aretinum diuinum ignorat? qui faepe ne hominis quidem nomine dignus haberi poterat.

ΚεΦ. 15'.

Όταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδημῶντος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ, πρόσεχε, μή σε ἢ Φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ, τοῖς ἐκτός. ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῶ, καὶ λέγειν ἔστω πρόσχειρον, ὅτι τοῦτον θλίβει οὐ τὸ συμβεβηκός· ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει· ἀλλὰ τὸ δῖγμα τὸ περὶ τούτου· μέχρι μὲν τοι λό-

ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ.) Ita in Basil. & vulgg. nec non in libris; at Ed. Salm. ἀπολωλεκός, vbi suppleri deberet αὐτοῦ; malim tamen dicere, errorem ex proximitate voc. ἀποδημῶντος ortum. Sed & Simplific. p. 124. vt nos, legerat; etiam Paraphr. qui habet ἢ ἀπολωλεκότα χημάτα. Porro Vptonus post verba ἢ ἀποδημῶντος τέκνου e cod. suo inferuerat ἢ ἀποθανόντος. in quo ab ipso discessi; Nam vir doctiss. h. l. glossema pro vera lectione amplexus esse videtur. Nimirum verba illa ad explicandum τὸ, ἐν πένθει adiecta erant; quod etiam e Simplific. apparet, qui ita recitat: ὅταν ὄν, Φησι, κλαίοντα ἴδῃς, ἢ ὡς ἀποθανόντος αὐτῶ τέκνου, ἢ ὡς ἀποδημῶντος· quae lectio etiam e Gerd. MS. notata est. accipiendum autem in nostro, quasi scriptum esset ἢ ἐν πένθει, ἢ ἀποδ. mox ἢ Φαντασία συναρπάσῃ v. ad c. 10.

ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ τοῖς ἐκτός.) Meibomio

CAP. XVI.

Cum eiulantem aliquem videris in luctu, siue peregre profecto filio, seu rebus amissis, caue, ne te visum abripiat, cum in malis ille sit externis: sed statim apud te distingue, & in promptu esto dicere, Non hunc torquet id, quod accidit; quippe alium non torquet; sed quod de eo est decretum. ne tamen pigeat sermone tenus illi te ipsum

ac-

mio tota sententia hæc e margine venisse visa fuit; mihi tantum extrema duo verba; quae etiam a Paraphr. & a Stobaeo; qui locum laudat, abesse video. Agnoscit tamen ea Simpli- Politianus vertit: *tanquam in malis sit ille, cum sit in externis*. Adiuuit mox sententiam, quisquis primum interpretatus est: *cum in m. ille sit e.*

καὶ λέγειν ἔστω κ.) medium voc. a Salm. ed. abest. In Paraphr. Nilo, Hafn. & Var. Harr. ἀλλ' εὐθὺς ἔστω πρόχειρον, omissis mediis ad rem. cf. c. 5. & 26. διαίρει h. *discerne*, διαίρει. cf. c. 18. Arrian. II, 2. p. 178.

θλίβει.) etiam hoc voc. Stoicis frequens de iis, quae male nos habent, quae urunt, ac dolorem vel indignationem commouent v. Arrian. I, 25. 27. III, 13. p. 411. inf. c. 24. Porro Hafn. pro εὐ τὸ, αὐτὸ. mox *περὶ τούτου* ex ed. Salm. receptum; vulgo *περὶ τούτων*, enallage non infrequenti: vti mox c. 18. *τούτων*, vbi deb. *τούτου*.

συ

λόγου μὴ ἔκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ καὶ
 οὕτω τύχη, καὶ συνεπιστενάξαι. πρόσεχε
 μὲν τοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς.

ΚεΦ. ιζ'.

Μέμνησο, ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οἴου
 ἂν θέλῃ. ὁ διδάσκαλος. ἂν βραχυῖ,
 βραχέος ἂν μακρὸν, μακροῦ ἂν πτωχὸν
 ὑποκρίεσθαι σε θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυ-
 ῶς ὑποκρίνη ἂν χωλὸν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ιδιώ-
 την.

(συμπεριφέρεσθαι) Nilus & Hafn. περιφέρεσθαι.
 Sed illud dicitur de hominibus officiosis & com-
 modis, qui facile se ad alterius ingenium & vo-
 luntatem componunt & accommodant: Arriano
 valde frequentatum γ. I, 29. II, 16. III, 2. III,
 16. IV, 2. Simplicius h. l. & ipse Arrian. III, 16.
 per συγκαταβαίνειν h. descendere, demittere se,
 flectere animum, concedere temporibus, explicat.
 Hinc συμπεριφορά. Simplic. p. 268. si conuiuiο
 interesse oporteat συμπεριφορᾶς ἕνεκεν, obsequii
 vel officii causa p. 279. διὰ τὴν τοὺς πολλοὺς
 συμπεριφορᾶν, leg. πρὸς τοὺς πολλοὺς. Apud Laert.
 VII, 13. in laude Zenonis ponitur, ὅτι ἦν εὐσύμ-
 περιφορος, nostrates, ein guter Compagnon;
 es lieβ sich gut mit ihm umgeben. Mox καὶ
 post τύχη ed. Salm. debetur.

(ἔσωθεν στενάξῃς.) Sic Nilus Hafn. ed. Salm.
 ante hanc συνεπιστενάξῃς legebatur. Paulo an-
 te Hafn. cum Nilo προσίχων, & Argent. ed.
 δι' pro μέντοι. Ad rem cf. Arrian. I, 18. p. 101.

οἴου

accommodare, atque adeo, si res ita tulerit, simul ingemiscere: caue vero, ne etiam intrinsecus gemas.

CAP. XVII.

Memento te actorem esse, cuiuscunque magister velit, fabulae; si brevis, brevis; si longae, longae; si pauperem agere te velit, vt & hanc personam ingeniose agas; si clau-

οίου αν θέλη ο δ.) supple δράματος υποκριτήν σε είναι. Nilus cum Hafn. οίου δ' αν, vt c. 32. οποιον δ' αν η. Regius οιον αν θελη, & Argent. etiam οιον, vti Meibom. emendabat, vt conueniret sequenti βραχυ & μακρον; quod tamen necesse non est ita fieri. Διδασκαλος est poeta, qui fabulam committit, in theatrum producit, quia eam actores docet. v. Casaub. ad Athen. VI, 7.

ἵνα κα) τ.) η. μέμνησο, vel μελέτω σοι, ἕρα. Argent. legit: κα) ἵνα κα) τουτο, vt ref. ad δραμα, quod male fit. Porro modo ante Salm. ed. cum Argent. & MS. Hafn. υποκρίνασθαι, Nilus υποκρίναι, sed ex vitio. Quae sequuntur, valde abrupta sunt; debbat saltem: ούτω καὶ χωλόν &c.

ιδιώτην.) gloss. interlin. υποτεταγμένον.

επλέξασθαι δ' αυτό, ἄλλου) Regius ε. δ' αυτού ἄλλου, vitiose, nisi malis δ' αὐ, τοῦ ἄλλου η. magistri, dei. Paulo ante Hafn. σὸν γὰρ ἐστι, τὸ δωρηθὲν πρ. ὑπ. male.

την. σὺν γὰρ τοῦτ' ἔστι, τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρὸς ὄψον καλῶς· ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ, ἄλλου.

ΚεΦ. ιή.

Κόραξ ὅταν μὴ αἰσιον κεκράγη, μὴ συναρπαζέτω σε ἢ Φαντασία· ἀλλ' εὐθύς διαίρει παρὰ σεαυτῶ, καὶ λέγε, ὅτι τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῶ σωματίῳ μου, ἢ τῶ κτησιδίῳ μου, ἢ τῶ δοξαρίῳ, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί. ἐμοὶ δὲ πάντα αἰσια σημαίνεται, εἰάν ἐγὼ θελω. ὅ, τι γὰρ ἂν τούτων ἀποβαινῆ, ἐπ' ἐμοὶ ἔστιν, ὠφελήθηται ἀπ' αὐτοῦ.

ΚεΦ.

κεκράγη) ed. Salm. κράξη. In Regio glossa interlin. τὸ θέμα, κεκράγω, ὡς καὶ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, ἐκέκραγε. an locum Jo. I, 15. καὶ κέκραγε, respicit? Mox eadem ὅτι τούτων supplet φωνῶν h. *optinuit*; debebat, τοῦτου sequi, post μὴ αἰσιον; sed v. ad c. 16. Ceterum Hafn. cum Nilo ἢ Φαντασία τοῦ δαίμονος, vt Christianum agnoscas. mox ib. ὅτι abest.

ἀλλ' ἢ τῶ σωματίῳ μου.) Salm. ἀλλὰ τῶ, & mox δοξαρίῳ μου. Regius cum Nilo & Hafn. σώματί μου, male; amant Stoici deminutiva. mox Regius scribit κτησιδίῳ, vt in Arriani Diff. expressum. Sic γραμματέδιον, λεξάδιον.

εἰάν ἐγὼ θελω) n. quia in meo arbitrio verum bonum posuitum est.

claudum, si magistratum, si plebeium. hoc enim tuum est, datam personam bene agere; eam autem eligere, alterius.

CAP. XVIII.

Corvus cum inauspicatum crocitarit, ne te visum abripiat; sed statim apud te distingue, & dic, Nihil mihi istorum portenditur; sed aut corpusculo meo, aut reculae meae, aut gloriolae meae, aut liberis, aut vxori; mihi autem fausta omnia portenduntur, si ego voluero. quicquid enim istorum euenerit, in mea est potestate, vt ex iis fructum capiam.

D 2

CAP.

ἐπ' ἐμοί ἐστιν) glossa interlin. ἐπὶ τῇ γνώμῃ ἐμῇ, ἤγουν τῷ θελήματι.

ὠφελιθῆναι ἀπ' αὐτοῦ. Sic & Regius: ed. Salm. ἐπ' αὐτοῦ, minus bene. Arrian. III, 20. ὥστε καὶ ἀπὸ νόσου ἐστὶν ὠφελιθῆναι, & passim eo cap. Xenoph. Mem. II, 7. 8. — ὠφελιθισόμεναι ἀπ' αὐτῶν cf. III, 3. 15. Paraphr. εὐδοθῆναι ἐπ' αὐτοῦ. noli commoueri; quasi vulgata huius interpretamentum fit; est enim voc. PP. vsu frequentatum, vid. Nilum Ascet. 13. &c. etiam in N. T. obuium v. c. Rom. I, 10. MS. Hafn. cum Nilo aliud glossema exhibet αὐτὸ καλῶς θίσθαι. At quomodo quis fructum auferre ex malis eurentibus possit? n. si recte se in iis gerat. v. Seneca in lib. de Providentia passim.